

Věc C-608/19

**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora****Datum doručení:**

12. srpna 2019

Předkládající soud:

Consiglio di Stato (Itálie)

Datum předkládacího rozhodnutí:

20. června 2019

Odvolatelka:Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro
(INAIL)**Odpůrkyně:**

Zennaro Giuseppe Legnami Sas di Zennaro Mauro & C

Předmět původního řízení

Odvolání, které podala INAIL (Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro - Národní pojišťovna pro úrazové pojištění zaměstnanců) proti rozsudku TAR del Veneto (Tribunale Amministrativo del Veneto - Regionální správní soud pro Benátsko, Itálie), jímž uvedený správní soud vyhověl návrhu společnosti Zennaro na zrušení rozhodnutí o neposkytnutí příspěvku, jenž byl předmětem veřejného oznámení o podnětech pro podniky (podpora *de minimis*).

Předmět a právní základ předběžné otázky

S ohledem na článek 267 SFEU žádá předkládající soud o objasnění výkladu pravidel nařízení č. 1407/2013 týkajících se žádosti o poskytnutí státní podpory „*de minimis*“ a překročení stropu 200 000 eur stanoveného pro takovou podporu, a to také ve vztahu k možnosti žádajícího podniku podniknout případné nápravné kroky nutné k tomu, aby znovu dodržel horní hranici.

Předběžná otázka

Musí být pravidla týkající se poskytování podpory stanovená v člancích 3 a 6 nařízení č. 1407/2013 vykládána v tom smyslu, že žadající podnik, který z důvodu kumulace s předchozími podporami překročil přípustný strop, se může až do skutečného vyplacení požadované podpory rozhodnout pro snížení podpory (prostřednictvím úpravy nebo změny projektu) nebo pro (úplné nebo částečné) vzdání se předchozích podpor, včetně těch, které již případně přijal, a to s cílem znovu splňovat horní hranici přípustné podpory, a musí být uvedená ustanovení vykládána v tom smyslu, že uvedené různé možnosti (změna nebo vzdání se) lze uplatnit i v případě, kdy nejsou výslovně stanoveny ve vnitrostátní právní úpravě nebo ve veřejném oznámení týkajícím se poskytnutí podpory?

Uplatňovaná ustanovení unijního práva

Nařízení Komise (EU) č. 1407/2013 ze dne 18. prosince 2013 o použití článků 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie na podporu *de minimis*, zejména body 3, 10, 21 a 22 odůvodnění, čl. 3 odst. 2, 4 a 7 a čl. 6 odst. 5.

Uplatňované vnitrostátní právní předpisy

Výzva z roku 2013 „VEŘEJNÉ OZNÁMENÍ Z ROKU 2013 - PODNĚTY PRO PODNIKY ZA ÚČELEM PROVEDENÍ OPATŘENÍ V OBLASTI BEZPEČNOSTI A OCHRANY ZDRAVÍ PŘI PRÁCI k provedení čl. 11 odst. 1 písm. a) a odst. 5 legislativního nařízení 81/2008 ve znění pozdějších předpisů“

Stručný popis skutkového stavu a původního řízení

- 1 Společnost Zennaro, odpůrkyně v řízení před soudem druhého stupně, podala řádně žádost o podporu na základě veřejného oznámení z roku 2013, přičemž INAL jí 30. října 2014 informovala o schválení jejího projektu a upozornila ji na možnost získat zálohu, o kterou tato společnost poté skutečně požádala.
- 2 V průběhu správního řízení týkajícího se veřejného oznámení však vyplynulo, že jen dva měsíce předtím Regione Veneto (region Benátsko, Itálie) schválil další příspěvek z evropských fondů, který se rovněž považuje za státní podporu, a to ve výši, která v součtu s dalším veřejným příspěvkem, jenž dotčená společnost získala ještě dřív, znamenala, pokud šlo o příslušné tříleté období, překročení prahové hodnoty *de minimis* 200 000 eur.
- 3 S ohledem na uvedenou situaci odpůrkyně předložila s cílem předejít překročení uvedeného stropu INAIL 12. srpna 2015, a sice před uskutečněním dotčeného projektu, změnu projektu, v rámci které snížila jeho celkovou hodnotu tak, aby splňovala podmínku maximální přípustné výše.

- 4 Rozhodnutím ze dne 18. listopadu 2015 INAIL odpůrkyni oznámila, že jí nemůže poskytnout příslušný příspěvek, přičemž vyloučila možnost poskytnout jeho část, pokud se odpůrkyně v plném rozsahu nevzdá předchozího příspěvku.
- 5 Odpůrkyně podala žalobu na zrušení uvedeného rozhodnutí k soudu prvního stupně (Regionální soud pro Benátsko), přičemž informovala INAIL o skutečnosti, že se vzdala regionálního příspěvku, který předtím obdržela.
- 6 Dne 6. června 2016 INAIL potvrdila, že předmětný příspěvek neposkytne z důvodu překročení stropu stanoveného v nařízení č. 1407/2013 s tím, že částečné vyplacení příspěvku by bylo v rozporu s čl. 3 odst. 7 uvedeného nařízení.
- 7 Odpůrkyně navrhla zrušit i rozhodnutí ze dne 6. června 2016.
- 8 Soud prvního stupně žalobě vyhověl ve světle vyjádření, které Generální ředitelství Evropské komise pro hospodářskou soutěž poskytlo jako odpověď na otázku odpůrkyně týkající se možných způsobů výkladu čl. 3 odst. 7 nařízení č. 1407/13.
- 9 Uvedené generální ředitelství totiž ve své odpovědi připustilo možnost, že veřejnoprávní subjekt, který je poskytovatelem příspěvku, by dotčený příspěvek poměrně snížil s cílem dodržet příslušnou prahovou hodnotu, přičemž je úlohou vnitrostátních orgánů, aby rozhodly, kterou možnost upřednostňují vzhledem k tomu, že obě řešení – poměrné snížení i odepření příspěvku – jsou teoreticky slučitelná s unijní právní úpravou.
- 10 Kromě toho soud prvního stupně konstatoval, že INAIL měla ve svém veřejném oznámení výslovně upozornit na svůj restriktivní výklad čl. 3 odst. 7 nařízení č. 1407/2013.
- 11 INAIL napadla rozsudek prvního stupně před Consiglio di Stato (Státní rada, Itálie), který je předkládajícím soudem.

Základní argumenty účastnic původního řízení

- 12 INAIL dospěla k závěru, že poskytnutí částečného příspěvku není slučitelné zejména s ustanovením čl. 3 odst. 7 nařízení č. 1407/2013, jelikož podpora *de minimis* se podle názoru této pojišťovny považuje za poskytnutou v okamžiku, kdy podnik získá na podporu právní nárok bez ohledu na skutečnost, zda došlo k jejímu skutečnému vyplacení.
- 13 Pokud jde o dodržení stropu, tato otázka se podle názoru INAIL zkoumá v době poskytnutí příspěvku, tedy ve fázi schválení žádosti. Má za to, že případné úpravy musí žadatel provést v této fázi, a nikoli při následném účtování nebo zkoumání vyhlášení, jež podniky předložily veřejnoprávním orgánům.

- 14 Na podporu svého stanoviska se INAIL odvolává na ustanovení výzvy z roku 2013, přičemž má na jejich základě za to, že samotná skutečnost, že podniku byla schválena podpora, je okolností, kterou je třeba zohlednit při výpočtu výše podpory *de minimis*: tuto okolnost nelze ovlivnit změnou projektu, nýbrž jen prostřednictvím úplného vzdání se předchozí podpory, která byla dotčenému podniku již poskytnuta a kumuluje se s příspěvkem, jenž je předmětem žádosti.
- 15 Z tohoto důvodu měla odpůrkyně zajistit, aby před poskytnutím příspěvku zjistila, zda poskytnutí podpory, o kterou žádala, nepovede k překročení stropu ve výši 200 000 eur: poté podle názoru INAIL odpůrkyně nemohla předložit změnu projektu, aby snížila jeho cenu, která měla být financována z podpory, ani využít vzdání se částečné podpory. Jediným řešením bylo vzdání se předchozí podpory v plném rozsahu.
- 16 Kromě toho INAIL zastává názor, že ustanovení nařízení č. 1407/2013 je třeba vykládat restriktivně, přičemž jejich uplatnění nevyžaduje, aby byl na ustanovení nařízení učiněn odkaz v příslušném veřejném oznámení.
- 17 Odpůrkyně naopak uvádí, že z veřejného oznámení vyplývá možnost předložit změny projektu s cílem ovlivnit původní rozhodnutí o poskytnutí příspěvku, v opačném případě mělo být v samotném oznámení výslovně stanoveno, že dodržení prahových hodnot *de minimis* je zkoumáno v předchozí fázi, a sice ve fázi posuzování otázky schválení příspěvku.
- 18 Odpůrkyně odkazuje rovněž na čl. 6 odst. 5 nařízení č. 1407/2013, z něhož vyvozuje, že vyhlášení týkající se celkové výše poskytnuté podpory *de minimis* a jeho následné přezkoumání se nemohou vztahovat jen na situaci dotčeného podniku v době vydání prvního rozhodnutí o poskytnutí příspěvku, ale musí se týkat celkové situace, pokud jde o veškerou poskytnutou podporu.
- 19 Konečně odpůrkyně uvádí, že výklad právní úpravy týkající se podpory *de minimis*, který poskytla INAIL, je podle jejího názoru příliš restriktivní a poškozují podniky, což je v rozporu s účelem předmětného režimu, kterým je zjednodušení administrativního zatížení podniků v případě nižších částek podpory.

Stručné odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 20 Po posouzení ustanovení sporného veřejného oznámení považuje předkládající soud za možná obě řešení navržená účastnicemi řízení.
- 21 Podle názoru předkládajícího soudu nelze rozhodnout ani na základě výše uvedených ustanovení nařízení č. 1407/2013: čl. 3 odst. 4, a sice ustanovení, které stanoví, že podpora se považuje za „poskytnutou“ v okamžiku, kdy podnik získá na podporu právní nárok, a to bez ohledu na to, kdy byla podpora *de minimis* danému podniku vyplacena, nevylučuje možnost komplexnějšího řízení na základě platného vnitrostátního právního režimu, které by zahrnovalo i předběžné

prozkoumání toho, zda nedošlo k překročení stanoveného stropu (podle čl. 6 odst. 3) a na jeho konci by bylo možné s konečnou platností konstatovat „získání“ právního nároku na podporu.

- 22 Podobné úvahy lze uvést i ve vztahu k vyhlášení o přijaté podpoře a k okamžiku, kdy může nebo musí dojít k případnému vzdání se předchozí podpory (povinně před skutečným zaplacením předchozí podpory nebo i následně).
- 23 Předkládající soud, který je soudem posledního stupně, dospěl k závěru, že je povinen se obrátit na Soudní dvůr, jelikož nenalezl judikaturu Soudního dvora, která by mu umožnila rozhodnout o správném uplatnění unijních právních předpisů v dané oblasti, a to zejména vzhledem k hospodářskému významu podněcujících opatření pro podniky.

PRACOVNÍ DOKUMENT